

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De mediocri statu. cap. lvii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A Cum quis opes iniquis artibus collegit, atque hinc sibi robur ac potentiam conciliari censeat, similis est agrotato, in morbi abundantia sanitatem suam esse statuenti. *Basil. simile.*

Qui spem in seipso locat, periculum est ne in hanc maledictionem incidat, Maledictus homo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum. Quibus videlicet verbis Scriptura, ne quis in seipso fiduciam ponat, interdicit, atque Vtrumque defectionem à Deo appellat: ac tandem eum ut myricam in deserto fore ait, nec bona visurum.

Qui manibus ingreditur, impurus est. Manibus porrò graditur, qui manibus innititur, atque omnem in ipsis fiduciam positam habet.

Nemo eorum, qui minimè in Deo sperant, ratione prædita natura est: quandoquidem solus is, qui spe præditus est, homo dici debet. Itaque è contrario nomen hominis obtinere non potest, qui spe caret.

De animis vagis, ac distractis.

CAP. LV.

VIDE TE quoniam omnes excæcati sunt, & non cognouerunt prudentiam. Canes muti, non valentes latrare, videntes vana, dormiètes, & amantes fomnia. Et canes impudentissimi nescierunt saturitatem: ipsi pastores ignorauerunt intelligentiam. Omnes in viam suam decimauerunt, vniufcuique ad auaritiam suam. *Esa. 56.*

Inconstantia concupiscentiæ transuertit sensum sine malitia. Filius oberans confundit matrem suam. *Sap. 4.*

Peculiaris hic morbus est desidus & ignaua anima, vigilate corpore in somnia videre. *Basil.*

De condolentia & commiseratione.

CAP. LVI.

VI AD commiserationem propensus est, misericordiam cõsequetur. Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lachrimarum, & plorabo die ac nocte interfectos filiaë populi mei? *Pro. 22. Hier. 9.*

Eitote misericordes, quæadmodum & pater vester misericors est. *Luc. 6.*

D Qui salutis proximi sui causa calentes lachrimas profudit, ex eo quòd fratris vicem deplorauit, seipsum sanauit. *Basil.*

Iis, qui in dolore versantur, solatium affert gemituum societas.

Magnum ei, qui calamitate aliqua afficitur, remedium est commiseratio ab imo pectore allata: atque serio ac sincero animo condolere, magna ex parte calamitatem leuat. *Na. 7.*

Magnum dolori medicamentum ab iis accipitur, qui dolentibus condolèscunt.

Condolentia ad mitigandum dolorem satis virium habet.

Calamitates misericordia non odio prosequi conuenit.

Didicimus, cum homines simus, hominum calamitatibus commoueri. *Dionys.*

E

De mediocri statu.

CAP. LVII.

MEL inuenisti, comede quod sufficit tibi: ne fortè satiat, euomas illud. Noli esse iustus multum: neque plus sapias, quàm necesse est, ne obstupescas. Ne impiè agas multum: & noli esse durus: ne moriaris in tempore non tuo. *Pro. 25. Eccl. 7.*

Pondus super te nõ tollas.

Nolite plures magistri fieri, fratres mei, scientes quoniam maius iudicium sumitis. In multis enim offendimus omnes. *Iac. 3.*

Nemo sapientior sit, quàm conueniat, nec lege æquior, nec luce splendidior, nec regula rectior, nec diuino mandato sublimior. *Na. 10. rat. de moder. disp.*

Simile. Sapientia quoque est seipsum nosse, ac non immodicè efferrì, nec perinde ut voces affi-
ci, quæ si immoderatus copendantur, prorsus deficiunt.

ibid. Hæc cum nobis explorata sint, fratres, demus operam, ne ad bonum torpescamus, sed
in omni- spiritu ferueamus (ne alioqui paulatim in mortē obdormiamus, aut dormientibus nobis per-
niciosam zizaniam hostis superferat. Ignauia enim & segnities somno coniuncta est) nec rur-
sus cum temeritate & cæco nostri amore inferuescamus, ne in transuersum abripiamur,
tenendus viâ; regia excidamus, atque in horum alterum necessario incidamus, nempe ut vel cal-
cipribus propter tarditatem opus habeamus, vel propter temerarium animorum impetum
modus. in præcepis ruamus. Quin potius curam adhibeamus, ut vtriusque vtilitatem colligamus,
illius nimirum lenitatem & moderationem, huius zelum, vtriusque rursum vitium su-
giamus, hoc est illius veterosam pigritiam, huius verò temeritatem. Hac ratione fiet, ut
nec ob defectum sterilem & infrugiferi simus, nec propter excessum periclitemur. Quam
enim inutilis est iners ac supina segnities, tam inutilis est stulta acrimonia: illa à bonis &
honestis actionibus refugiens, hæc easdē præteriens, ac dextro dexterius aliquid cōstituens.

ibid. Præstat, id quod per facultates licet, offerre, quàm officio penitus deesse. Non enim qui
huiusmodi res non potuit, in culpa est: sed qui noluit, crimini ac pœnæ obnoxius est, siue de
diuinis rebus loquamur, siue de humanis.

Nec segniorem, quàm par sit, esse bonum est, nec acriorem: ita ut vel per nimiam faci-
litatem ac lenitatem ad omnes te adiungas, aut per temeritatem ab omnibus te remoueas.
Aequè enim & iners est segnities, & lenitas atque inconstantia societatis expers.

Modus omnis optimus.

Chryf. Huiusmodi est Christi sapiëntia: quippè quæ nec minus quàm par sit, nec amplius quàm
conueniat, dimicare permittat: sed vbiq; modum ac mediocritatem custodiat.

Isidor. Moderatus sit virtutis labor: ne modum excedat mutatio.

De sapientibus ac prudentibus viris: & quòd eos semper ad iuuandum
promptos esse oporteat. CAP. LVIII.

Sap. 7. **S**APIENTIAM sine fictione didici, & sine inuidia communico, & di-
uitias illius non abscondo.

Ecli. 41. **M**ultitudo sapientium, salus mundi.
20. Melior est homo, qui abscondit stultitiam suam, quàm homo, qui
abscondit sapientiam suam. Sapientia absconsa, & thesaurus inuisus, quæ uti-
litas in vtrisque?

Mat. 10. Gratis accepistis: gratis date.

1. Pet. 3. Parati semper ad satisfactionem omni poscētī vos rationem de ea, quæ in vo-
bis est spe: sed cum modestia & timore, conscientiam habentes bonam.

Basil. Proditionis periculum est, si quis de rebus diuinis ab iis interrogatus, qui Dei amore
præditi sunt, non promptè atque impigre responsum dat.

De consuetudine. CAP. LIX.

Sap. 14. **E**T VSTATE confirmata impia consuetudo, tanquam lex custo-
dita est.

Homo, qui assueuerit sermonibus probrosis, in omnibus diebus
vitæ suæ non erudietur.

Basil. Multi antiqua consuetudine detenti ac superati, spurcitiem & abominationem eorum,
Etiã bru- que sunt, non agnoscunt.

ta animã Disiunctio a rebus vsitatis & familiaribus, brutis etiam animantibus est acerbissima.
tia agrè à Ipse equidem bouem aliquando vidi in præsepio collachrimantem, cum is, quem pabuli ac
iugis